

Vašek Vašák

Vaška Vašáka je velmi těžké charakterizovat jedním slovem, během svého života působil hned v několika oblastech, proto jej uvádíme jako hudebníka, zpěváka, publicistu, spisovatele, moderátora a také fotografa.

Začátek jeho životní cesty se váže k datu 30. prosince 1949, kdy se narodil. Jeho původní křestní jméno bylo Václav. Vašek používá od svých čtyřiceti let. Proč? Spojení jmen Vašek Vašák mu připadalo jako legrace, která k jeho osobě patří. Humor ho provází celým životem. Vlastně od prvních dní. „*Můj dědeček si na cestu z porodnice v Londýnské ulici v Praze do Hostomic pod Brdy – aby byla patřičně slavnostní – půjčil úplně nový tatraplán. Ten se ovšem po několika kilometrech porouchal. Bohužel byl mráz mínus dvacet stupňů Celsia. Po tomto zážitku, který dopadl našťástí dobře, maminka věřila, že přežiji i jiné nástrahy života, které mě potkají, a to se povedlo,*” říká s úsměvem.

Až do svých osmnácti let žil Václav Vašák v Hostomicích pod Brdy. Jeho tatínek tam byl lékárníkem, maminka laborantkou. V domě lékárny rodina i bydlela. Václavova o čtyři roky mladší sestra Eliška pracovala celý život jako zdravotní sestra. Jelikož byli jejich rodiče věřící, chodila celá rodina každou neděli do kostela. Když se ovšem Václav hlásil na střední školu, přitížilo mu to, že křesťan byl tehdy chápán jako „nepřítel lidu“. Přes velmi dobré školní výsledky mu tudíž bylo naznačeno, ať na studium zapomene, a že má počítat s povoláním kováře nebo zemědělce. Aby jim přesto „neproklouzl“, nebyla jeho přihláška na střední školu záměrně odeslána. „*Vůbec jsem nečekal, že by se mohlo něco takového stát!*“ postěžoval si. Díky jisté šťastné náhodě však nakonec mohl udělat dodatečné přijímačky na Střední průmyslovou školu elektrotechnickou v Hořovicích, kde v roce 1968 maturoval, a kde ho přivedl profesor, katolický básník Ivan Slavík, k českému jazyku.

Po dokončení středoškolského vzdělání pracoval Václav jako projektant ve Státním ústavu dopravního projektování a později v Metroprojektu (podílel se na realizaci trasy C z Kačerova do Hájů). Spouště lidem to zní zajímavě, ale on od začátku cítil, že ho to táhne k hudbě, takže začal zpívat s pražskou rockovou kapelou Beatus. Brzo uspěl také při zkouškách na Lidovou konzervatoř, která se dnes jmenuje Konzervatoř Jaroslava Ježka. Absolvoval ji v oborech zpěv a skladba.

K hudbě měl Václav od malička vztah. Jeho maminka hrála na piano, tatínek velmi dobře zpíval a dědeček ovládal několik hudebních nástrojů. On sám docházel od sedmi let na hodiny piana, v šestnácti se stal samoukem ve hře na kytaru. O tom, že by se rád věnoval hudbě, rozhodly jeho úspěchy na mnohých beatových festivalech 60. let. Profesionálním hudebníkem se stal v polovině 70. let, v roce 1979 pak muzikantem na volné noze, což byl v době totality sen každého kluka. Rok účinkoval s orchestrem Václava Hybše, po smrti Jiřího Schellingera zpíval dva roky se skupinou F. R. Čecha a také se svojí kapelou Zip. Zúčastnil se několika soutěží, například Bratislavské lyry, kde sice neuspěl, vyhrál však tehdy populární televizní Hitšarádu. Od počátku 80. let psal písně nejen pro sebe, ale i pro jiné interprety, například pro Hanu Zagorovou Neříkej mi a Zemětřesení (které otextoval Michal Horáček)

a pro Věru Špinarovou Měj mě rád a Já ten šlágr znám (obě písně otextoval Vladimír Čort), které měla v repertoáru více než 30 let.

Václav Vašák to však neměl za totalitu vůbec jednoduché. V době, kdy zpíval s orchestrem Václava Hybše, byl na kapelu nesmyslně uvržen zákaz účinkování, a muzikanti se kvůli němu potýkali půl roku s existenčními problémy. Další střet s komunistickým režimem pro Vašáka nastal tehdy, když mu vyttklo ÚV KSČ fotografii na obalu jeho desky (kterou ovšem předtím schválilo), na níž měl vypadat jako Ježíš – jelikož v té době nosil plnovous a dlouhé vlasy –, což prý byl záměr. Následoval úplný zákaz činnosti v rozhlase i televizi, kde byl vystřižen z několika už natočených pořadů (paradoxně však zůstal v titulcích). Dlouhodobý zákaz účinkování se svojí kapelou ho potkal po koncertě v Polepech, o němž vyšel v Rudém právu obsáhlý lživý článek. Posun k lepšímu pro Vašáka nastal v roce 1985, kdy začal účinkovat jako zpěvák v představeních Karla Šípa a Jaroslava Uhlíře, což trvalo až do roku 1995.

Sametovou revoluci a pád komunismu v roce 1989 přivítal s nadšením. Tím spíš, že byl v oněch listopadových dnech „vtažen“ na týden na jeviště pražského Činoherního klubu, kde vytvářel svými písněmi předěly mezi řečníky, jakými byli František Fajtl, Petr Pitthart a další, kteří předtím „nemohli“. Účinkoval zde po boku Karla Kryla, Skoumala a Vodňanského i Filipa Topola.

V polovině roku 1991 začal působit také jako publicista. Nejprve v časopisu Teletip, pak v Týdeníku televize. Téměř čtvrtstoletí psal pro měsíčník Xantypa, kde byl devět let redaktorem. Kromě toho mu vyšlo devět knih (za Pouť za černým Kristem pěti světadílů obdržel cenu literatury faktu; trilogii humorných fejetonů Jak nachytat lelky, Jak posnídat lelky a Lelky z kabelky mu ilustroval Vladimír Renčín, předmluvu do knihy Z operety do operety napsal známý spisovatel a milovník tohoto žánru František Kožík), do mnoha dalších přispěl svými texty i fotografiemi.

Vašák si ze svých cest přivezl řadu zážitků. Za všechny jmenujme audienci u kambodžského krále Norodoma Sihamonihho a čestné občanství hlavního města Paraguaye Asuncionu. K obojímu se dostal s fotbalovým mužstvem osobností Amfora, v němž sehrál 275 zápasů. Velice si považuje také toho, že zkomponoval hudbu ke čtyřem americkým filmům.

Vašek Vašák se za svůj život dvakrát oženil. Se svou první manželkou má syna Davida (1973) a dceru Veroniku (1974), z druhého manželství má dceru Alžbětu (1991). Od roku 2002 žije s partnerkou Maruškou. Radost má také z vnoučat Ivety, Martina, Jakuba a Jana.

Za svůj největší úspěch považuje skutečnost, že se celý život věnuje něčemu, co ho baví a nemá čas se nudit. Snaží se řídit mottem: „*Bud' vždycky slušný!*“ které doporučuje i ostatním. „*Není nad to, moci se podívat po ránu beze studu do zrcadla,*“ dodává.